

Bíró Tímea Hajnalka

Leonardo da Vinci mobilitási program

„Közös program – közös siker”

2014. 01. 05 – 2014. 02. 02. Hämeenlinna, Finnország

Első hét

Január 5-én összegyűltünk a Liszt Ferenc repülőtéren, végiggondoltuk, mindenünk megvan-e, befóliáztuk a bőröndjeinket, becsekkoltunk, és nekiindultunk. Hosszas araszolás után sikerült felszállnunk a gépre. Minden rendben ment, az utazást nagyon élveztem, életemben első alkalommal repülővel!

Helsinkiben átvettük a csomagunkat, felszálltunk a buszra, ami Hämeenlinnáig vitt bennünket, ott pedig Marita várt ránk a buszpályaudvaron. Rögtön át kellett váltanunk angolra, ha meg akartuk magunkat értetni. Marita elvitt bennünket a kollégiumba. Beköltöztünk a szobáinkba. A hely nagyon kényelmesnek ígérkezett, puha ágy, nagy szekrény, jól fűtött szoba nagy ablakkal.

Mivel első *hétfőn* nem kellett iskolába mennünk Vízkereszt miatt, megbeszéltük, hogy elsétálunk a városba. Megnéztük a várat, a városközpontot, vásároltunk néhány dolgot, és gyorsan el is telt az este. A wifivel eljátszottunk egy ideig, mire kiderült, hogy nem kell hozzá jelszó, csak a hálózat nevét kell beírni. Így tudtunk az otthoniakkal is már kommunikálni.

Kedd volt az első iskolai napunk. Päivi megismertetett velünk néhány öltéstípust és hímzésmintát. Ezekkel foglalkoztunk napközben.

Szerdán folytattuk a hímzéseket, és elkezdtük a babákat csinálni, amilyeneket az előző csoport is készített. Délután Päivi elvitt bennünket 2 üzletbe. Az egyik úgy működött, hogy a bevételt a

vöröskeresztnek adományozták. A másik pedig hasznáلتcikkesh, ahol bútorokat, apróságokat, és ruhákat is lehet venni. Mindenki talált néhány értékes dolgot magának.

Csütörtökön a babák varrását folytattuk. Végre a varrógépekhez is volt okunk odaülni. Habár eleinte kissé bátortalanok voltunk, lassacskán belejöttünk a szálvágó és a sarokemelő használatába is. Megbeszéltük Päivivel, aki a kollégiumban dolgozik, hogy lemegyünk este tollasozni kicsit. Jól éreztük magunkat, jól esett a mozgás.

Pénteken kenyeres kosarat csináltunk. Päivi megmutatta, hogyan kell kinéznie, és hogy kell elkészíteni, kiválasztottuk a megfelelő anyagokat, és nekiálltunk. A gépekkel egyre többet dolgozhattunk, egyre jobban belejöttünk. Aznap a hó is esett már rendesen, kezdett a hely arra hasonlítani, amit a képeken is láttunk korábban.

Szombaton, habár hétvége volt, egy percre sem unatkoztunk: Päivi elvitt bennünket a városba néhány üzletbe. Olyan helyek ezek, ahová az emberek kirakják a nem használt holmijukat beszámozott asztalokra, mások pedig megvehetik ezeket. Az előnye az, hogy az eladónak nem kell ott szobroznia egész nap. Érdekes dolgokat találtunk mind. Két üzlet közt benéztünk egy

olyan kávézóba, amely egyben bicikliműhely is. Különleges kis hely volt.

Végül Päivi elvitt bennünket egy svédasztalos helyre, ahol meghívott bennünket. Nagyon jól esett ez a gesztus, nem is számítottunk rá. Így ettünk egy jót, még jégkrémet is. A kollégiumba visszaérve beindítottuk az első mosásunkat, ami kissé szerencsétlenre sikeredett, de legközelebb már jók voltunk.

Vasárnap aludhattunk, amíg jól esett, első alkalommal. A Tanárnőék összehajoltak, megkérdezték, hogy van-e valamilyen nem tökéletes holmunk, amit hazaküldենek velük. Megjött Marita, és elvitte őket a reptérre. Hogy a mi napunk se teljen el semmittevéssel, megbeszéltük, hogy elnézünk egy kis tóhoz, ami a város szélén van.

Elgyalogoltunk odáig a hóban, sikerült jól átfázni, és szép

fotókat csinálni. Találtunk egy helyet, ami valószínűleg az olimpiai felkészüléshez épült, legalább is az öt karikát megtaláltuk rajta. Utána bementünk az egyik boltba, aztán vissza a kollégiumba.

Második hét

Hétfőn immáron magunk indultunk az iskolába. Aznap nagyon jó munkánk volt: patchwork technikával készült neszeszert varrtunk. Lényege, hogy 4 réteg anyagot összevarrunk egyenes vonalak mentén, majd a felső rétegeket szétvágjuk a varrások között. Ezt összevarrtuk, húzózárat varrtunk bele, és kész is volt.

Ebéd után pedig csatlakoztunk az újonnan érkezett francia diákokhoz, és körbevezettek bennünket az iskolában, megmutatva, mennyiféle képzés található. Megtudhattuk, hogy kb. 2500 diák tanul itt, a 16 iskolaépület összterülete 56 ezer négyzetméter, valamint hogy több, mint 300 alkalmazottat

dolgoztatnak az intézményben.

Körbejárhattuk az összes iskolai műhelyet: jártunk a fodrászoknál és kozmetikusoknál, a konyhán (ahol a menzára a diákok főznek), a kárpitos műhelyben, az esztergályosoknál, autószerelőknél és festőknél. Az iskola mindenütt rendezett és tiszta. Mire végeztünk, már majdnem véget is ért aznapra a gyakorlat, így visszamentünk a kollégiumba. Este még lementünk az edzőterembe is kicsit.

A *keddi* napunkat az ollótartóknak szenteltük. Mindenki csinált magának egyet. Ami nagyon tetszett, hogy hiába mind ugyanazt a tárgyat készítjük, mégis egyedi lesz, mert más anyagból, más színnel varrjuk, és így lesz személyre szabott minden darab.

Szerdán az osztálytársainknak is csináltunk ollótartót ajándékba. Este pedig lementünk a kollégium szaunájába. Nagyon jónak tartom, hogy a kollégiumban van erre lehetőség, mert nagyon jól esik egy fáradt nap után szaunázni kicsit, és nem is kellett érte messze menni.

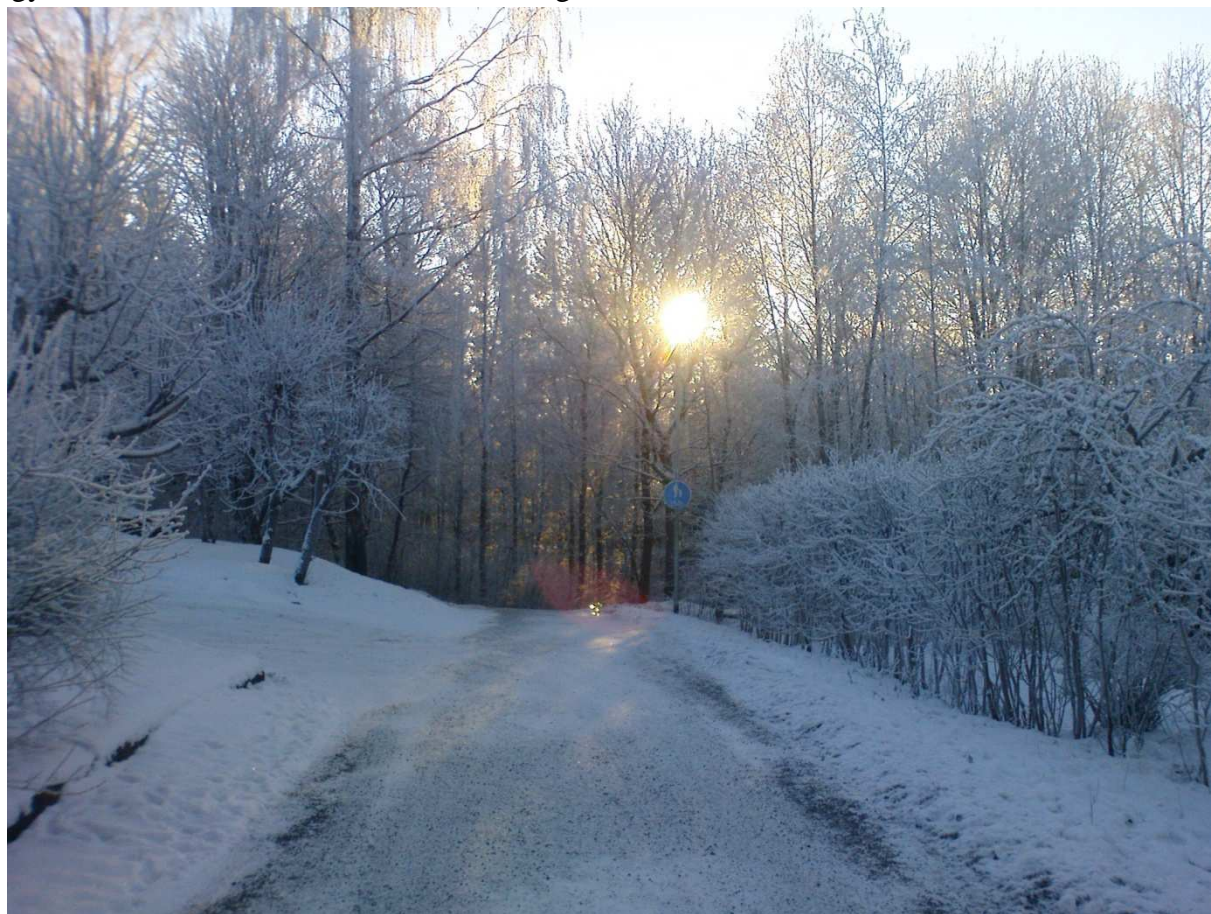
Csütörtökön az iskola boltjába készítettünk kis kör alakú, fodros szélű terítőket. Délután pedig begyalogoltunk a városba vásárolni és nézelődni kicsit, valamint hogy láthassuk a már teljesen fehér várost.

A második *péntekünkön* a nap első fele gyorsan eltelt, mindenki az otthoniaknak készülő ajándékokkal volt elfoglalva. A táblán láttunk egy feliratot: „HELSINKI 21. 1. TIISTAI”, rá is kérdeztünk rögtön. Kiderült, hogy lenne lehetőségünk kedden Helsinkibe menni. Aztán arról is érdeklődtünk, milyen programlehetőségeink vannak hétvégére. Päivi némi keresgetés után néhány térképpel és sok információval látott el bennünket. Este elmentünk vásárolni és még sétáltunk egyet.

Szombaton pihentünk. Mostunk, ezúttal sikeresen, megszárítottuk a ruhákat, filmeztünk.

Vasárnap ismét besétáltunk a városba. Mivel a múzeumokat, ahova indultunk, zárva találtuk, így városnézés, vásárlás és fotózás lett a vége.

Harmadik hét

Harmadik *hétfőnk* jól telt. Én újabb patchwork neszeszereket csináltam. Jót beszélgettem az egyik itteni tanulóval is. Érdekes tapasztalat számomra, hogy ők a saját helyzetüket pont úgy látják, mint mi a miénket.

Eljött végre a *kedd*, és mehettünk Helsinkibe. Päivi az egyik iskolai kisbusszal vitt el bennünket. Nagyon vastagon öltöztünk, de mivel nagyon fújt a szél, ezért nem nagyon éreztük a hatását.

Először megnéztük a Parlamentet, persze, csak kívülről.

Utána a Nemzeti Múzeumba mentünk be, ahova szerencsére nem kellett belépőt fizetnünk, mert iskolai csoportként mentünk. Itt Finnország történelmével ismerkedhettünk meg, egészen az őskortól fogva napjainkig. Nagyon sok érdekes dolgot tudtunk meg, örülök, hogy ide eljutottunk.

A múzeumban főleg a ruhákkal kapcsolatos részeket igyekeztem fotózni. A Múzeumlátogatás után elmentünk ebédelni az egyetem ebédlőjébe. Ezután néhány kis üzletbe látogattunk el, ahol kézzel készült ajándéktárgyak és ruhák voltak kaphatóak. Végül Finnország legnagyobb Marimekko

üzletébe, ahol mind vettünk 1-2 darab anyagot.

Szerdán délelőtt táskákról szóló könyveket bogarásztam, délután pedig Päivi elvitt bennünket Riihimäki-be, ahol be akartunk menni az üveg-múzeumba, de mivel sajnos zárva találtuk, így a szomszédos vadász-múzeumba mentünk be. Itt tilos volt fotókat készíteni.

Csütörtökön a korábban kinézett táskák elkészítésének álltunk neki próbaanyagból, valamint ismét kiderült, hogy van lehetőségünk Helsinkibe menni következő nap.

Így a *péntekiünk* ismét utazós nap volt. Először a Jean Sibelius emlékművet néztük meg, a tavalyi csapathoz hasonlóan.

Innen egy kis kávézóba mentünk, ami egy aprócska kis épület volt, azt mondták, már 120 éves. Majd a sziklatemplomot is megnéztük. Innen a tengerpartra mentünk. A látvány szuper volt, és volt alkalmunk a jégen sétálni.

Végül néhány designer shopot látogattunk meg.

Szombaton ismét second-hand-shopba mentünk, mostunk, pihentünk.

Vasárnap délre jött értünk Marita és Päivi, mivel mentünk Aulankóba. Tettünk egy sétát a hófödte erdőben, és megnézhattunk egy különlegességet is: egy tujaerdőt, ami világszinten ritkaság. Ezután felmentünk az Aulanko toronyba, a korábbi csapatokhoz hasonlóan.

Innen utunk egy olyan helyre vezetett, ahol alpakákat tartottak, és szőrükből sálát és zoknit kötöttek, amit utána eladtak. Következőleg pedig egy olyan palacsintázóba mentünk át, ami csak vasárnap, déltől négyig van nyitva, és szuperjó palacsintát lehet ott kapni.

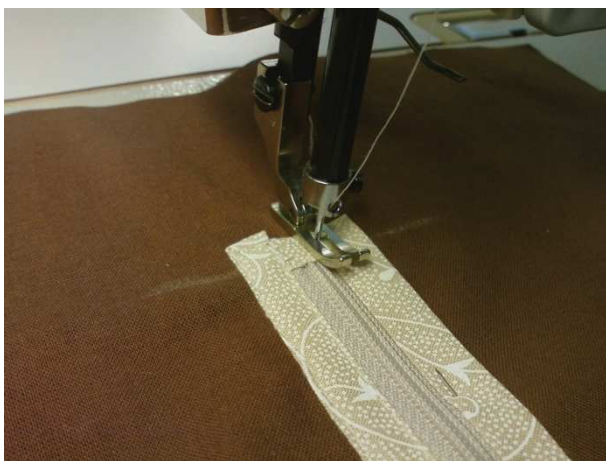
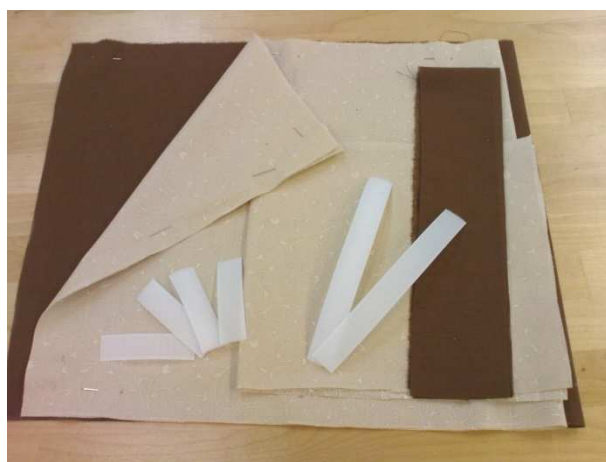
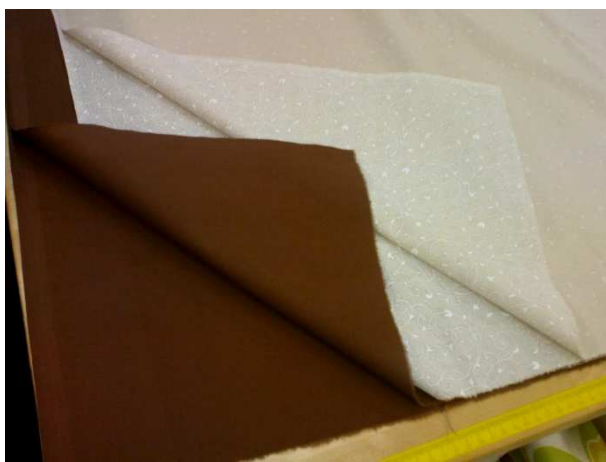

Negyedik hét

Hétfőn, illetve az egész héten sokat dolgoztunk a táskákon. Könyveket tanulmányoztunk, melyiket szeretnénk belőlük elkészíteni, először próbaanyagból, majd készre is megvarrtuk őket.

Kedden tovább haladtunk a munkáinkkal, és megtudtuk, hogy csütörtökön lenne lehetőségünk Tamperébe menni, aminek nagyon megörültünk.

Szerdán igyekeztünk mindent befejezni, hogy péntekre ne maradjon túl sok tennivaló. Ekkorra a táskakollekció több darabja is elkészült.

Csütörtök reggel 9-kor indultunk el busszal a kollégiumból. Először az Iittala üveggyárhoz mentünk, de sajnos nem mehettünk be, így továbbálltunk. Helyette bementünk egy bevásárlóközpontba, ahol hatalmas plüssmacikat találtunk.

Tamperében benéztünk egy üzletbe, ahol mindenféle állatok bundáját és bőrét árulták, majd egy olyan városrészt néztünk meg, ami az 1880-as években épült, és máig megmaradt eredeti állapotában. Itt kis kézműves boltokat üzemeltetnek, nyáron kültéri vásár is van.

Innen besétáltunk a városközpontba, majd busszal továbbálltunk egy kis tóparti házhoz, ahol a napunk további részét töltöttük.

Berendezkedtünk a vacsorához, ettünk, majd két turnusban elmentünk szaunázni. Nagyon jól éreztem magam, mivel merülhettünk a tó vízében is, ami nagyon frissítő volt, és örök emlék marad ez az élmény.

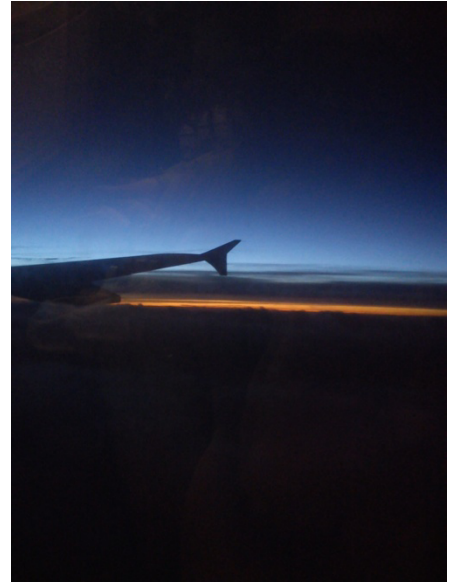
Pénteken pedig befejeztük a munkáinkat, összepakoltuk a holminkat, elbúcsúztunk ideiglenes osztálytársainktól, és odaadtuk ajándékainkat a tanároknak.

Szombaton még utoljára elmentünk a boltba, és összepakoltuk a bőröndöket néhányszor, mire sikerült mindent beletuszkolni.

Vasárnap délelőtt még párszor leellenőriztük, hogy mindent elraktunk-e, kitakarítottuk a szobákat, levittük a szemetet, majd Marita elvitt bennünket a buszpályaudvarra.

Elbúcsúztunk, és elbuszoztunk a reptérre. Ott még vártunk kicsit a bőröndök leadására –

szerencsére nekem pakolnom sem kellett –
becsekkoltunk, és nemsoká beszálltunk a gépbe.
Szokatlan volt számunkra, hogy itt már hallhattunk
magyar szót, de örültünk neki. A repülőn minden rendben
volt, épségben hazajutottunk. Átvettük a csomagjainkat,
majd immáron hármasban elvonatoztunk Szegedre, és
végre mindenki hazamehetett.

Összegzés

Összességében nézve nagyon jól éreztem magam. Kedves emberekkel volt alkalmam megismerkedni, életre szóló emlékeket szerezni, másik országba is ellátogatni.

Volt néhány olyan dolog is, amiket szokatlannak tartok, illetve amit mi másképp csinálunk: a finn emberek tüsszentés után nem mondanak semmit, nem fújják állandóan az orrukat (velünk ellentétben), ritkán esznek levest, inkább salátáznak és margarinnal kent kenyeret esznek a menzán ebéd előtt, nem kiabálnak sem a teremben sem a folyosón, sokszor zokni van csak rajtuk az iskolában, és az iskolában nincs csengőszó. Amikor eljött a kávészünet, az emberek csak fogták magukat, és elindultak, majd amikor letelt az idő, visszamentek a terembe és folytatták a munkájukat.

Szakmai szempontból is úgy érzem, sokat fejlődtem, mivel volt alkalmam még több típusú gépen dolgozni, mint eddig. A szálvágóval ellátott gépek nagy előnyt jelentenek: sokkal gazdaságosabb, ha nem kell minden egyes varrásnál hosszú cérnákat kihúzni a gépből, hogy a végén úgyis levágjuk az anyagról, ráadásul sokkal esztétikusabb is a végeredmény.

Mivel kint a kiegészítők készítése volt a téma, mi pedig a táskákra fektettük a hangsúlyt, így azok készítésébe jól belejöttem, itthon is biztosan készíteni fogok még magamnak.

Az itthoni iskolában lévő viszonyoknál a kinti sokkal fejlettebb és modernebb. A munkakörülmények nyugodtabbak, az eszközök rendszeresen karban vannak tartva, a műhely nincs túlszűfolva.

Összességében, úgy gondolom, mindenképp hasznosítani tudom majd életem folyamán a kint szerzett készségeket és tapasztalatokat.

Finnországban sok emberrel találkoztunk, de beszélgetni ritkán álltunk neki, mivel ők kevésbé beszédesek, szeretnek lényegre törően és tömören válaszolni. Azonban ha segítségre volt szükségünk, mindig a rendelkezésünkre álltak, nem sajnálták arra az időt, ha sokszor kellett is valamit elmagyarázni vagy megmutatni. Valamint Päivinek és Maritának köszönhetően sok

olyan helyre is eljutottunk, ahova magunktól valószínűleg nem indultunk volna el, amiért köszönettel tartozunk nekik.

Az angoltudásomat illetően úgy gondolom, annyit mindenképp megtanultam, hogy ha az ember külföldre megy, nem kell aggódni, mert senki sem ragaszkodik a nyelvtanilag helyes mondatok használatához, a lényeg az, hogy megértessük magunkat valahogyan, ha kell mutogatva és „activityzve”.

Igazán váratlan helyzetekre pedig nem volt példa. Egyszer, még első héten dugult el a wc a mi szobánkban. Felmentem az irodára, szoltam, és délutánra nem is volt probléma. Egy alkalommal pedig az iskolaorvoshoz kellett ellátogatni, ott is elmagyaráztuk valahogyan, mi a panasz. Úgyhogy ha valaki már beszédszinten tud angolul, el tud kint boldogulni, főleg, hogy az itthoni felkészítés során a váratlan helyzetekre és szakmai dolgokra is felkészítenek, amennyire lehet.

A pénzt illetően: sokat kellett számolnunk, és be kellett osztanunk, amit kaptunk. Fontos megnézni az üzletben, hogy melyik termék az olcsóbb, mi éri meg jobban. Sokat segített, hogy előre kiszámoltam magamnak, mennyit költhetek egy nap, és próbáltam azon összegben belül maradni, ami az esetek többségében sikerült is. Az ekkor spórolt pénzek jól jöttek, amikor a fővárosba mentünk.

Így sokat tanultam, hogyan osszam be a pénzemet, hogyan irányítsam a saját kis költségvetésemet.

A leendő kiutazóknak pedig azt ajánlom, ha orrfolyósak, mindenképp vigyenek zsebkendőt, mert kint valóban keveset lehet találni (míg nálunk polcok sorai vannak telerakodva zsebkendővel, addig odakint csak 1-2 polcon lehet találni). Túl sok ruha nem kell, elég egy heti adag, mivel hétvégén úgyis mosni fogtok. Kifele maximum 18 kg holmit vigyetek, higgyétek el, tele lesz az, mire hazaindultok. Az instant leves jó barát. A pénzről pedig érdemes napi beosztást készíteni, mivel könnyebb így gazdálkodni, a végén pedig úgyis kell összegzést írni róla. Valamint látogassatok el a konditerembe és a szaunába is.

